

Hồi 63

Sóng Cuồn Cuộn Cảnh Trở Hành Trình Vòng Hai Trượng Độc Đấu Giáp Long

Tả bốn nữ nhân bây giờ nghe giọng nói người này chỉ cách mình chừng bốn năm trượng thì đều thất sắc, tuy bọn họ chưa phải là hạng võ công thượng thừa, thế nhưng có người tiếp cận chỉ còn năm trượng mà không hay biết đủ thấy người này công lực thế nào rồi.

Lời nói chưa dứt, trước mặt năm người một bóng trắng bạc xuất hiện chỉ cách ngoài một trượng, người này đáp xuống vừa nhanh vừa nhẹ như một cánh nhạn, khinh công thật bất phàm.

Đồng Thiên Kỳ lúc ấy mới nhận ra đấy là một thanh niên tuổi ước chừng hai bốn hai lăm, mắt to mày rậm nối liền với bộ râu quai nón cứng như rễ tre chìa ra ngoài lởm chởm như quả cầu, khuôn mặt và hai cánh tay để trần màu đồng hung, hoàn toàn tương phản với bộ kinh phục trắng bạc khiến người ta thoát nhìn không có thiện cảm.

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn đối phương một lượt, cười cười nói :

- Các hạ phụng mệnh đến đây ư ?

Gã áo bạc nói :

- Nhị gia vì ai đến đây, không can gì đến người.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu diềm nhiên nói :

- Các hạ từ dưới chân núi mãi theo chân bọn ta, không hiểu có can hệ gì mà lại cùng một hành trình ?

Không riêng gì gã Ngân y thanh niên, mà cả bốn nữ nhân đều kinh ngạc, thì ra trước khi khởi trình Đồng Thiên Kỳ đã phát hiện ra có người theo gót.

Ngân y thanh niên đảo mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ một lượt, hất hàm hỏi :

- Người là ai ?

Đồng Thiên Kỳ nhướn mày nhìn đối phương cười ngạo nghễ :

- Ta là ai ?

- Hừ, nhị gia muốn hỏi tên họ nhà người?

- Nếu trước đây các hạ quen nói chuyện lối này, thì tại hạ khuyên các hạ lần này nên thay đổi !

Trong ánh mắt ngân y thanh niên lộ hàn quang, sấn lên một bước gần giọng :

- Người có biết nhị gia là ai không ?

Đồng Thiên Kỳ ngược mắt nhìn trời lơ đãng :

- Các hạ là ai thì có can hệ gì với ta nhỉ ?

Nghe giọng nói khẩu khí khinh bỉ, gã ngân y thanh niên mắt lộ sát cơ, trầm giọng quát :

- Tiểu tử, có lẽ ngươi muốn chết ?

- Câu này lẽ ra phải để Đồng mỗ nói mới đúng chứ ?

Ngân y thanh niên giận cực độ, mắt long lên, hai tay từ từ giơ lên định xuất chưởng. Rồi chợt như nghĩ lại điều gì gã hạ tay xuống, nhưng cơn giận trong lòng tự hồ không có chỗ phát tác, gã cúi nhanh người hai tay nâng một tảng đá lớn tung lên không, rồi tung người lên tung chiêu "Nhất cước phá sơn". Bình.... một tiếng, cả tảng đá lớn có đến hai trăm cân bị đá vỡ toát bay tung xuống sông.

Chính lúc ấy Hoa Ngọc Phụng chau mày, đột nhiên như nhớ ra gã ta là ai, buộc miệng la lên :

- A, người có phải là "Ngân Giáp Long" trong "Kim Ngân Nhị Giáp Long" không ?

Đá vỡ tảng đá xong, nỗi giận trong lòng gã tự hồ như đã với đi nhiều, nghe nói vậy gã quay nhìn Hoa Ngọc Phụng, nói :

- Xem ra người có mắt, nhận ra nhị gia là ai !

Nói rồi gã lại quay nhìn Thiên Kỳ tiếp:

- Thái độ của người vừa rồi thật khó tha. Nhưng bốn nhị gia xưa nay không hề giết người vô tội, bây giờ người đứng sang bên kia !

Gã lại nhìn Hoa Ngọc Phụng, chỉ tay tiếp như ra lệnh :

- Người cũng đứng qua bên kia với hấn!

Đồng Thiên Kỳ không nhin được, bật cười thành tiếng :

- Các hạ nhầm người rồi !

Ngân y thanh niên tính nóng nảy, nghe vậy thì ngó người, hất hàm hỏi :

- Người làm sao biết bốn nhị gia tìm nhầm người ?

- Muốn tìm người Nhật Nguyệt bang là Đồng Thiên Kỳ, mà muốn tìm Đồng Thiên Kỳ cũng chính là người của Nhật Nguyệt bang.

Hoa Ngọc Phụng chen vào nói :

- Nếu vậy các hạ như không thuộc Linh Sơn phái, hẳn là người của Nam Hải?

Ngân Giáp Long chừng như không kiên nhẫn nổi, quát lên đáp :

- Nhị gia không thuộc bang phái nào cả.

Đồng Thiên Kỳ ngó người :

- Không thuộc bang phái nào ư ? Chẳng lẽ tôn giá theo chân bọn ta đến đây chỉ là để thông báo nhả hiệu của mình mà thôi?

- Nhị gia không muốn nói nhiều lời, ta đến đây chỉ là vì một lão khát cái.

Đồng Thiên Kỳ chấn động trong đầu, buộc miệng hỏi :

- Là Thiên Tâm Quái Cái ?

- Người cũng biết lão ta sao ? Có quan hệ thế nào ?

Ngân Giáp Long hỏi rất gấp, trong lời nói pha chút oán hận.

Đồng Thiên Kỳ điềm tĩnh đáp :

- Đồng mẫu không những quen biết, mà lão ta còn là trưởng bối của Đồng mẫu.

Mặt Ngân Giáp Long lộ sát khí, gằn giọng :

- Tiểu bối, người hình như quan hệ thân thiết với lão khát tặc ấy thì hôm nay ta tính với người, đánh con chẳng lo cha không ra mặt !

Nói đến đó ánh mắt gã quay nhìn Hoa Ngọc Phụng, gằn giọng hỏi tiếp :

- Người cũng có quan hệ với lão ta chứ ?

Ngọc Phụng lúc ấy trong đầu cứ nghĩ mãi về Thiên Tâm Quái Cái, nghe vậy liền chộp lấy cơ hội, không đáp thẳng mà hỏi :

- Các hạ hẳn là có ân oán gì với lão ta ?

Ngân Giáp Long không kiên nhẫn được quát lớn :

- Nhị gia chỉ hỏi người có quan hệ gì với lão ta ?

Hoa Ngọc Phụng không khéo hỏi dồn :

- Trước hết các hạ phải nói vì chuyện gì mà kết oán với lão ta ?

Ngân Giáp Long cười gằn mấy tiếng, nói:

- Hắc hắc... Nhị gia xưa nay không muốn nhiều lời, người đã đi cùng với bọn chúng thì quyết cũng chẳng là người tốt, nhị gia sẽ thành toàn cho các người !

Nói rồi gã nhổ mạnh một gốc cây lớn trên đường định xông vào tấn công, Hoa Ngọc Phụng vội vàng nói :

- Chậm tay, các hạ nói người tốt với người xấu, vậy lấy tiêu chuẩn nào đánh giá ?

- Hừ, lấy nhân, lấy nghĩa làm tiêu chuẩn !

Ngọc Phụng tranh thủ cơ hội hỏi dồn ngay :

- Nói thế các hạ cho rằng Thiên Tâm Quái Cái là người bất nhân, bất nghĩa, dám hỏi các hạ có chứng cứ gì chứng minh không ?

- Hừ ! điều này thì các người đi tìm diêm vương mà hỏi !

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên vụt bước lên một bước trầm giọng nói :

- Đồng mõ định nhờ tôn giá đi gặp diêm vương để hỏi đây !

Ngân Giáp Long đảo trông mắt quanh một vòng, cười gằn nói :

- Được chúng ta xem ai phải đi hỏi ?

Vừa dứt lời, gã chỉ bằng một cái vung tay cả cây to dài có đến sáu xích vù vù tung cao lên rồi nhắm Đồng Thiên Kỳ đánh xuống.

Từ khi thấy gã thô lỗ này nhổ cây bên đường, Đồng Thiên Kỳ thâm hiểu gã ta luyện ngoại công đạt đến đỉnh cao, cho nên đã ngầm phòng bị, vừa thấy gã ra chiêu, quát dài một tiếng :

- Chiêu hay lắm !

Dứt tiếng quát, ánh thép lóe lên, chỉ nghe những tiếng xào xào, bao nhiêu lá cành cùng bay mù mịt cả bầu trời...

Bốn nữ nhân đứng bên ngoài nhìn thấy vậy không khỏi lo lắng cho Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng sự việc diễn ra chỉ trong cái nháy mắt. Nỗi lo của bọn họ chưa dâng cao, đã thấy gã Ngân Giáp Long đứng thừ người bất động, trong tay cả thân cây lớn bây giờ cành lá đều bị chém trụi, chỉ còn lại một thân cây trọc

Lại nói Đồng Thiên Kỳ thân hình trở lại vị trí cũ, tựa hồ như chàng chưa hề rời khỏi nơi này, thanh Long thủ kiếm vừa ra chiêu giờ đây đã nằm gọn trong vỏ.

Ngân Giáp Long mặt tái xám, có lẽ gã không thể nghĩ ra một thiếu niên tướng mạo trông nho nhã như vậy mà lại tiềm chứa võ công siêu tuyệt như vậy, Đồng Thiên Kỳ nhếch mép nhìn gã hỏi :

- Tôn giá sao lại ngừng tay ?

- Hừ, tiểu tử, người giỏi lắm, giờ xem chiêu.

Bao nhiêu cơn giận trong lòng như trút vào một chiêu này, gã hai tay nắm ngang thân cây định tới một chiêu như trời giáng.

Đồng Thiên Kỳ căn bản chỉ nghĩ gã ta luyện ngoại công, nhưng lúc này thấy thân cây trong tay của gã đánh tới, những cành còn lại cứng lên như chiếc dùi thì giật mình. Thì ra gã ta không chỉ luyện thành ngoại công mà nội công cũng luyện đến trình độ thâm hậu.

Bốn nữ nhân bấy giờ đứng bên ngoài thấy vậy thì rất lo lắng cho chàng, bởi vì gã ta ra chiêu đã nhanh mà khoảng cách giữa hai người lại rất gần, bất thần cả bốn người buộc miệng "oái" lên một tiếng.

Chính tại lúc ấy, Đồng Thiên Kỳ biết kiếm ngắn không thể đỡ được thương dài, liền tung người nhanh như chớp lên không trung vừa kịp tránh một chiêu hiểm ác.

Ngân Giáp Long ra một chiêu quá sức, khi thấy đối phương vọt lên không tránh chiêu, gã hoảng hốt định thu chiêu về biến thế, đồng thời hét lớn :

- Chết...

Gần như cùng lúc với tiếng hét của gã, bên ngoài nhìn thẳng vào chỉ kịp nhận ra trong màn đêm một ánh thép sáng loáng lên rồi vụt tắt.

Ngân Giáp Long hai tay bỗng bị bị hẫng một đầu, đầu nhát kiếm vô hình vô tức, nhưng bằng vào cảm giác gã cũng biết thân cây trong tay lần nữa bị phạt ngắn.

Theo bản năng, Ngân Giáp Long không tự chủ được nháy lùi về sau, nhưng vừa lúc ấy đã nghe tiếng nói của Đồng Thiên Kỳ :

- Tôn giá tiếp chiêu !

Trong tiếng quát, từ trên không một vật to lớn bổ xuống, Ngân Giáp Long không ngược mặt lên cũng biết đó là vật gì, gã hét dài một tiếng, thân cây trong tay giờ đây sử dụng như là một thanh thiết côn. Chỉ nghe những tiếng rắc rắc, rào rào... tứ phía là cành cây lẫn lá đổ như mưa.

Nguyên là Đồng Thiên Kỳ muốn trả chiêu như đối phương đã sử dụng, cho nên bằng một nhát kiếm đã chém ngã một thân cây lớn đổ xuống người gã.

Hai lần giao thủ, song phương chưa thể phân thắng phụ, thế nhưng họ càng hiểu nhau sâu hơn, chừng như mọi đánh giá ban đầu về đối phương đều là nông thiển.

Đồng Thiên Kỳ giật mình thầm nghĩ người này chẳng những giỏi cả nội ngoại công mà tuyệt nghệ cũng tinh thâm...xem ra truyền nhân phải là một nhân vật không nhỏ trong võ lâm.

Ngân Giáp Long cũng có ý nghĩ tương tự, gã thầm nghĩ không biết thiếu niên được hấp thụ võ công từ cao nhân nào mà tinh thâm như vậy, gã nghĩ : "Cứ như cha nói thì Thiên Tâm Quái Cái quyết không thể có được sở học như vậy, đáng tiếc là không có đại ca, nếu không thì thế nào cũng đoán được lai lịch của hắn. à, nhưng đại tẩu kiến thức cũng rất sâu rộng nếu có chị ấy chắc cũng biết được vài phần về hắn !". Nghĩ đến đó bất chợt gã lại nhớ một điều, bèn quyết định chủ ý : "Nhưng đằng nào thì hắn cũng có liên quan mật thiết với lão quái cái kia thì cũng chẳng là người tốt, cứ giết phút hắn rồi tính".

Nghĩ rồi gã trầm giọng nói :

- Tiểu bối, đây là chiêu thứ hai, sự bất quá tam !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Đồng mỗ cũng nghĩ như thế, sự bất quá tam, lần này thì ta với người nhất định có kẻ gục !

- Người muốn chúng ta đấu pháp thế nào ?

- Ô, khách phải theo chủ, Thiên Thai sơn như đã là nơi trú ngụ của các hạ thì coi như các hạ là chủ, các hạ cứ tự tiện quyết định đấu pháp.

Ngân Giáp Long nhìn chàng, cười cười nói :

- Tiểu bối, người còn chút hào khí võ lâm đấy, thôi được ! Vậy thì nhị gia ra đấu pháp vậy.

Nói rồi, nhưng sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ gã vẫn chưa nghĩ ra đấu pháp nào hay nhất.

Sắc trời đã tối đen, nhất là trong sơn lâm cây rậm thì càng đen mịt, Đồng Thiên Kỳ ngược nhìn sắc trời, rồi nhìn Ngân Giáp Long vẫn còn đang trầm ngâm, nói :

- Phải chăng các hạ đang đợi người ?

Ngân Giáp Long tính người cương trực thẳng thắn, vốn trong đầu không hề có ý dụng kế hoãn binh, nghe hỏi thì ngơ người hỏi lại :

- Đợi ai ?

- A, nếu như Đồng mỗ đoán không sai thì Ngân Nhị Giáp long ở chung với nhau !

Nghe câu này thì Ngân Giáp Long đã hiểu ra ý của Đồng Thiên Kỳ, tính gã nóng nảy thẳng thắn, vốn trầm ngâm là vì nhất thời chưa nghĩ ra đấu pháp, không ngờ bị Đồng Thiên Kỳ cho là chờ đại ca mình đến chi viện, tức giận chửi đổng :

- Đúng con mẹ nó !

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lại, nói :

- Các hạ còn nghĩ đến bao lâu ? Đồng mỗ không có đủ kiên nhẫn chờ đợi, các hạ nhanh quyết định.

- Nhị gia vốn nghĩ ra đấu pháp chỉ bằng một chiêu giết chết người, thế nhưng nơi đây rộng quá, chỉ sợ người bỏ...

Gã nói chưa hết ý, bỗng như trong đầu đã nghĩ ra điều gì, vỗ tay nói lớn :

- Hảo, nhị gia nghĩ ra cách tử đấu rồi !

Đồng Thiên Kỳ lãnh nhiên nói :

- Tôn giá nói đi.

Bốn nữ nhân trong lòng đã lo lắng, bọn họ nghĩ tính tình thô lỗ như Ngân Giáp Long thế nào cũng nghĩ ra cách quyết đấu tàn bạo, bấy giờ bốn cặp mắt đều dán chặt trên mặt gã.

Ngân Giáp Long lúc ấy dùng đoạn cây vạch một vòng tròn rộng trên đất, chỉ vào đó nói :

- Đây là phạm vi tỷ đấu.
- Ai bị đăng ra ngoài là thua ?

Ngân Giáp Long gật đầu cười ngạo nói:

- Cũng đủ rộng để cho người né tránh đấy !
- Hừ, chỉ e vòng tròn này sẽ là tử địa của các hạ?
- Nhị gia muốn tuyệt sinh kế người thì có !

Đồng Thiên Kỳ vốn nôn nóng tìm đến phân đàn của Nhật Nguyệt bang khi ấy thấy không nên kéo dài thời gian, bèn nói :

- Ai tuyệt mệnh đến đó sẽ biết, các hạ chừng như còn chưa nói hết đấu pháp

Ngân Giáp long cười âm hiểm:

- Người và ta ở trong vòng đấu, ai ra ngoài trước kể như thua, mọi sử trí về người thắng !

- Tất cả chỉ có thế ?

Ngân Giáp long cười nhạt nói :

- Hay người thấy chu vi quá hẹp ?
- Điều này, Đồng mỗ nghi tôn giá còn lo ngại nhiều hơn !

Ngân Giáp Long đưa ánh mắt giả trá nhìn Đồng Thiên Kỳ, cười hỏi :

- Người có biết nhị gia dụng binh khi gì không ?

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười thường nói :

- Điều đó căn bản không có gì đáng Đồng mỗ quan tâm.

Ngân Giáp Long cười hềnh hếch, đưa khúc cây dài to lớn trong tay lên nói:

- Chính là đoạn cây này đây.

Gã vốn nghĩ Đồng Thiên Kỳ nghe vậy sẽ kinh hoảng, nhưng không ngờ chàng vẫn ung dung bình thản. Thế nhưng với bốn thiếu nữ đứng bên ngoài thì trở nên lo cho chàng, bởi vì trường đấu chỉ hạn chế trong phạm vi hai trượng mà gã ta dùng trường mộc tất nhiên là chiếm ưu thế rồi bèn la lớn :

- Như vậy không công bằng !

Ngân Giáp Long đảo mắt nhìn bốn thiếu nữ, cười hỏi :

- Thế nào là không công bằng ?

Hoa Ngọc Phụng đáp ngay :

- Cây gỗ đủ quét một vòng kín cả phạm vi đấu trường, như vậy có tránh cũng bằng không.

Ngân Giáp Long không ngờ xảo diệu trong đấu pháp của mình bị mấy thiếu nữ này phát hiện, gãi định lên tiếng nói nhưng Đồng Thiên Kỳ lúc ấy đã ngạo nghễ cười một tiếng, phát tay vẽ bất chấp, nói :

- Cứ theo ý tôn giá !

Bốn thiếu nữ không ngờ Đồng Thiên Kỳ thuận theo ý đối phương, đồng thanh buộc miệng la lên :

- Thiên Kỳ...

Ngân Giáp Long sợ Đồng Thiên Kỳ đổi ý, bèn cướp lời nói ngay :

- Các người nếu như không phục thì cứ vào đây !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Đồng mõ vốn không muốn chiếm ưu thế đâu !

- Được đến lúc ấy người sẽ ân hận.

Đồng Thiên Kỳ ung dung đi vào trong vòng đấu, cười nhạt nói ;

- Đến lúc ấy người hối hận có lẽ là tôn giá, vì đấu pháp này do tôn giá đề ra.

- Hắc hắc... bổn nhị gia xưa nay chưa làm điều gì mà ân hận.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói :

- Bởi vậy Đồng mõ e rằng đây là lần đầu và cũng là lần cuối trong đời tôn giá phải ân hận.

Bốn thiếu nữ biết tính khí của Đồng Thiên Kỳ, giờ có nhiều lời ngăn cản chàng cũng chỉ vô dụng bấy giờ người này nhìn người kia, ngầm ý bảo nhau chuẩn bị, nếu Đồng Thiên Kỳ có gì sơ suất thì bọn họ sẽ lập tức nhảy vào trợ thủ.

Ngân Giáp Long mắt long lên, gằn giọng ;

- Nhiều lời vô ích, người xuất thủ đi !

Đồng Thiên Kỳ tay từ từ đặt lên đốc kiếm, trầm giọng nói :

- Cường khách không áp chủ, hay tôn giá cứ động thủ trước !

Vừa rồi hai chiêu giao thủ, Ngân Giáp Long thầm biết hôm nay gặp phải tay kỳ phùng địch thủ nên không dám khinh địch.

Bấy giờ nghe vậy, nghĩ mình ra tay trước dẫu sao vẫn có lợi thế hơn, cứ thắng hơn là thua !

Nghĩ vậy gã quát lớn ;

- Tiểu tử, nộ mạng

Dứt lời thân cây trong tay vù vù xé gió, kinh phong chuyển động như sóng cồn
đột khởi, ập đến trước người Đồng Thiên Kỳ

- o O o -